

ПРОТОКОЛ

№ 76

гр. Пловдив, 22.03.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Надежда Л. Махмудиева
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. С.ова

Сложи за разглеждане докладваното от Христо В. Симитчиев Въззивно гражданско дело № 20245000500098 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 09:47 часа се явиха:

Жалбоподател А. В. Т., действащ лично и със съгласието на своята майка Д. И. П., редовно призован не се явява, представлява се от **адвокат С. Х. К.**.

Въззиваема страна В.ф.....- Г.И., редовно призовани, представляват се от **юрисконсулт Д. Й. Г.**.

СТАНОВИЩА ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

Адв. К.: Да се даде ход на делото.

Юрк. Г.: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

Производството е по реда на 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба вх.№871/10.01.2024г. от А. В. Т., с ЕГН *****, от гр. А., ул. „К.“ № 45, действащ лично и със съгласието на своята майка Д. И. П. с ЕГН *****, представляван от адвокат С. Х. К. против Решение №1065 от 14.07.2023г. на ОС Пловдив,

гражданско исково отделение XV състав по ГД №20225300101562/2022г, в частта му, с която е отхвърлен искът му с правно основание чл. 194, ал. 5 във връзка с чл. 46, ал. 2 Закон за нормативните актове и чл. 136а, ал. 5 Кодекс на труда за осъждане на В.ф.....- Г.И., с адрес за призоваване – село Г.И., Община М., област П., да му заплати обезщетение за положени от баща му подполковник В.Д. Т., починал на 09.06.2021 г., чийто единствен наследник по закон е А. В. Т., в периода 26.05.2010 г. – 09.06.2021 г., 3494 часа труд над нормалната продължителност на служебното време, но в рамките на общата такава, некомпенсирани с почивка, ведно със законната лихва от датата на подаване на исквата молба в съда – 28.07.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, над сумата от 34 379.74 лв. /тридесет и четири хиляди триста седемдесет и девет лева и седемдесет и четири стотинки/, до пълния предявен размер от 109 900.04 лв. като неоснователен. В жалбата се поддържа, че първоинстанционното решение, в обжалваната част, е постановено при нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Посочва се, че в мотивите на решението, решаващият съд е направил подробен анализ на нормативната уредба на служебното време на военнослужещите в Глава седма, раздел VII от Закон за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВСРБ/ и Наредба № Н-18 от 19.12.2012 г. за реда за разпределяне на служебното време на 1 военнослужещите, неговото отчитане извън нормалната му продължителност и определяне на допълнителното възнаграждение за изпълнение на възложени задължения над общата продължителност на служебното време и за изпълнение на службата през почивни дни и в дните на официални празници. Правилно е установил, че удължаването на служебното време е чрезвичайна мярка, като не се допуска финансовото му компенсиране. Такава възможност възниква при прекратяване на договора за военна служба, в която хипотеза правото на военнослужещия на почивка се трансформира в право на обезщетение за неизползвана почивка, което обезщетение следва да се изчисли като извънреден труд, позовавайки се на задължителната съдебна практика Тълкувателно решение № 6 от 11.02.2022 г. на ВКС по т. д. № 6/2017 г., ОСГК. Правната квалификация на иска била определена правилно, а именно чл. 194, ал. 5 Закон за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВСРБ/ във връзка с чл. 46, ал. 2 Закон за нормативните актове /ЗНА/ и чл. 136а, ал. 5 Кодекс на труда /КТ/, но решаващият съд е направил

неправилен извод относно размера на исковата претенция. В жалбата се посочва, че в исковата молба изрично е посочено, че се претендира не само допълнителното възнаграждение по чл.214, ал.1, т.3 от ЗОВСРБ за изпълнение на възложени задължения извън установеното служебно време в хипотезата на чл. 194, ал.3 от ЗОВСРБ, но и пълното дължимо трудово възнаграждение за тези часове, на основание чл. 212 и сл. от ЗОВСРБ, което всъщност се установило по делото, че не е заплатено от ответника. Именно и за това, по този начин била формулирана задачата към вещото лице в исковата молба от страна на ищеца, а именно, вещото лице да определи размерът на дължимото възнаграждение за 2967 часа общо превишаване на служебното време, което не е било компенсирано с почивка към датата на прекратяване на договора за военна служба на подполковник Т., като в това възнаграждение да се включи и допълнителното възнаграждение на основание чл. 214, ал.1. т.3 от ЗОВСРБ за тези часове труд, изчислено по реда на Наредба № Н-18 от 19.12.2012 г.“. Въпреки това, решаващия съд не е оценил правилно исковата претенция, в резултат на което не е кредитирал варианта на заключението на вещото лице в т. 70.4 от единствено приетото по делото заключение на вещото лице В.К., което правилно отразявало исковата претенция на ищеца. Жалбоподателят счита за неправилен извода на съда, че твърденията на ищеца, че се дължи пълното (брутното) възнаграждение на основание чл. 212 и сл. от ЗОВСРБ за претендираните часове удължено и некомпенсирано с почивка служебно време на наследодателя на ищеца, не намират опора в нормативната уредба и в съдебната практика. И това е така, защото решаващия съд се е впуснал в анализ на предпоставките по чл. 43 - чл. 44 от Наредба № Н-18 от 19.12.2012 г. изд. от министъра на отбраната, където е уредено изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на възложени задължения над общата продължителност на служебното време на военнослужещите, но тези правила касаят само изчисляването на допълнителното възнаграждение на основание чл. 214, ал.1. т.3 от ЗОВСРБ за изпълнение на възложени задължения извън установеното служебно време в хипотезата на чл. 194, ал.3 от ЗОВСРБ, а не и когато за претендираните часове не е заплатено дори и основното възнаграждение. В тази връзка, се посочва, че ВКС е имал възможност да се произнесе с Решение №195/22,12.2017 г. по гр. дело № 4282 по описа за 2016 г. на ВКС, IV ГО, където е даден отговор на въпроса за размера на дължимата сума за положен

труд в рамките на общата продължителност на служебното време на военнослужещите, допуснат до касация на основание чл.280 ал.1 т.3 ГПК - поради липса на практика. В посоченото решение е записано: „...че за тези часове (над нормалната и до общата продължителност на служебното време) не се дължи само обезщетение в размер на допълнителното възнаграждение по чл.194 ал.3 и чл.214 ал.1 т.3 ЗОВСРБ, определен по Наредба № Н-18/2012г. Принципно допълнителното възнаграждение не изключва правото за получаване на основното възнаграждение, всъщност предвидените в ЗОВСРБ допълнителни възнаграждения се прибавят към основното и по този начин го увеличават. Да се приеме, че се дължи само обезщетение в размер на допълнителното възнаграждение за посоченото превишение, би означавало за положения труд над нормалната до общата продължителност на служебното време да не се заплати дори и основното месечно възнаграждение, пропорционално на отработеното време, какъвто не е смисълът на закона.“ В тази връзка е и влязло в законна сила решение №453/01.04.2020 г. постановено по въззивно гражданско дело №2757/2019 г. по опис на Окръжен съд - Пловдив. В жалбата се посочва, че в мотивите на обжалваното решение, съдът е приел, че удължаването на служебното време е „чрезвичайна“ мярка и некомпенсирането му с почивка следва да се обезщетява като извънреден труд. Счита се обаче, че липсва правна логика в изводите на съда това обезщетение за извънреден труд да е с по-малък размер от брутно трудово възнаграждението на военнослужещия, договорено и дължимо за изпълнение на задълженията му в рамките на нормалната 8 часова продължителност на служебното му време. Поддържа се, че общият принцип в трудовото законодателство е, че извънредния труд се заплаща с увеличение, като тази логика следва да се запазва за всички правоотношения приравнени на трудовите. Поради това, жалбоподателят счита, че неправилно решаващия съд не е кредитирал заключението на вещото лице, прието като доказателство и неоспорено от страните, установяващо размера на обезщетението за претендираните 3 494 часа, удължено над нормалната и до общата продължителност служебното време, некомпенсирано с почивка до датата на прекратяване на договора за военна служба на наследодателя на ищеца - 09.06.2021 г. - 109 900,04 лв. Намира, че това е пълното дължимо обезщетение съобразно отправената към съда искова претенция. В заключение се иска от въззивния съд да отмени първоинстанционното решение в обжалваната част,

като бъде уважен исковата претенция в пълния предявен размер. С жалбата не са направени доказателствени искания.

В законния срок, от ответника е подаден отговор на жалбата с вх.№ 5350/13.02.2024г., с който се оспорва същата като неоснователна, за което се излагат конкретни съображения, като се иска същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и необоснована. С отговора не са направени доказателствени искания.

Адв. К.: Поддържам жалбата. Нямам доказателствени искания.

Юрк. Г.: Жалбата я считам за неоснователна и я оспорвам с представения отговор. Нямам доказателствени искания.

С оглед липса на заявени доказателствени искания от страните, съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да бъде даден ход по същество и затова,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв. К.: Уважаеми апелативни съдии, моля да уважите въззивната жалба срещу решението в отхвърлителната му част. Изтъкнали сме доводи за нарушение на материалния закон. Неправилно е прието заключението в частта с по-малкия размер. Считаме, че извънредния труд се заплаща с увеличение, а не както фактически се е получило под брутното трудово възнаграждение договорено с договора за военна служба.

Ето защо моля да постановите решение, с което да уважите въззивната жалба.

Претендирам адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 т. 3 от ЗАдв за оказана безплатна правна помощ като близки.

Представям списък на разноските и договор за правна помощ за настоящата инстанция.

Юрк. Г.: Уважаеми апелативни съдии, моля да отхвърлите въззивната жалба като неоснователна. Няма да преповтарям нашите аргументи в отговора.

Считаме решението за законосъобразно, обосновано и правилно, и моля

същото да бъде потвърдено.

Моля да присъдите юрисконсултско възнаграждение по ваша преценка.

Съдът обяви, че ще се произнесе с решение до 22.04.2024 г.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 9,50 часа.

Председател: _____

Секретар: _____